

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 283/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 30 stycznia 2020 roku w sprawie II K 723/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania wskazaniami wiedzy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>i doświadczenia życiowego, a polegający na niewłaściwej ocenie dowodów w postaci głównie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, a ponadto wyjaśnień oskarżonego i świadka I. C., skutkującej ostatecznie o mylnym uznaniu, iż pokrzywdzony przyczynił się do zaistniałego wypadku drogowego;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sąd I instancji nie naruszył w żaden sposób wskazanych przepisów postępowania. Zgromadzone w sprawie dowody, zostały ocenione w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia i jako takie w pełni korzystają z ochrony, jaką</p>			

daje przepis art. 7 k.p.k. Przy tym, tak właśnie kompleksowo i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy dał pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie pokrzywdzonego polegające na niewłaściwej taktyce i technice jazdy motocyklem Y. poprzez przekroczenie o około (minimum) 25.4 km/h dozwolonej prędkości, pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem drogowych. Sąd zasadnie dał wiarę zarówno wyjaśnieniom oskarżonego (mimo, iż ten werbalnie nie przyznawał się do przestępstwa), jak i zeznaniom świadka I. C.. Nie jest także do końca tak, jakby wynikało to z apelacji pełnomocnika, iż sąd rejonowy „całkowicie pominął” zeznania tego świadka. Apelant podnosząc zarzut nieprawidłowej, bo dowolnej oceny materiału

dowodowego,
wydaję się za takową
także uznawać ocenę
m. inn. zeznań I.
C.. Tymczasem sąd
meriti świadcowi
temu dał w
pełni wiarę, a
jedynie całkowicie
poprawnie,
albowiem zgodnie z
życiowym
doświadczeniem i
logiką ocenił, iż
kiedy świadek
podała, iż
motocyklista jechał
„wolno”, nie
oceniała jego
prędkości w sposób
konkretny, a jedynie
opisała, jakie miała
odczucie na widok
jego sposobu
poruszania się.
Wyliczona przez
biegłego prędkość
pokrzywdzonego,
jako wyższa niż
dopuszczalna
administracyjnie o
około od 25,4 do 31,4
km/h (a ta wynosiła
50 km/h) mogła
zostać odebrana
przez świadka jako
„wolna” jazda
motorem.
Doświadczenie
życiowe wskazuje
przecież, iż bardzo
często jazda tym
konkretnym
środkiem transportu
kojarzona jest ze
znacznymi
prędkościami,
można rzec: z
pędem powietrza
i rykiem silnika.

W przedmiotowej natomiast sprawie prędkość motocyklisty, ustalona przez sąd rejonowym, nie była wcale prędkością znaczną. Sąd odwoławczy zauważa, iż Sąd Rejonowy dysponował pełnym materiałem dowodowym dla ostatecznego wyniku sprawy. Co istotne, jak mało kiedy zaistniały wypadek drogowy został uwieczniony na miejskim monitoringu, tak więc i opiniujący w sprawie biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych dysponował tym nad wyraz bezpośrednim dowodem (poza nim istniały: zapis tarczy tachografu, ślady na jezdni, protokoły oględzin miejsca i rzeczy, osobowy materiał dowodowy).

Wbrew twierdzeniom apelanta poprawna była także ocena opinii biegłego K. K. (1), tak podstawowej, jak i uzupełniającej. Biegły, dysponujący wiedzą fachową i znanym

doświadczeniem zawodowym, jednoznacznie i logicznie odniósł się do wszystkich kwestii związanych z oceną taktyki i techniki kierujących: oskarżonego i pokrzywdzonego. Jego wnioski korelują z treścią osobowych źródeł dowodowych. W szczególności biegły w czytelny, obszerny i przekonujący sposób wykazał, dlaczego akurat od kierującego w przedmiotowej sprawie motocyklem (czyli pokrzywdzonego) należało oczekiwać czasu reakcji na zaistniały stan zagrożenia wynoszący 1 sekundę, a nie – jak to oczekuje skarżący - dłuższego czasu takiej reakcji. Czas reakcji 1 sekundowy jest średniostatystycznym okresem reakcji kierującego. Biegły poparł swój wniosek miejscem pozyskania naukowych danych w tym przedmiocie (badania Instytutu Ekspertyz Sądowych im J. Sehna w Krakowie) i przekonująco opisał sytuacje, w których

<p>ów czas mógłby niekiedy być większy, a jednocześnie usprawiedliwiony okolicznościami na jezdni (brak zbliżania się do skrzyżowania, szczególne okoliczności stanu zagrożenia).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku i wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu, iż pokrzywdzony R. M. jadąc z prędkością wyższą niż prędkość dopuszczalna administracyjnie przyczynił się do zaistniałego wypadku drogowego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>wyrok słuszny, zarzuty apelacji niezasadne;</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>będących wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na przyjęciu, że pokrzywdzony R. M. jadąc z prędkością wyższą niż prędkość dopuszczalna administracyjnie przyczynił się do zaistniałego wypadku drogowego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie sposób zgodzić się z zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, albowiem sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił. Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut</p>			

błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął sąd I instancji, a powinien wskazywać nieprawidłowości, jakich miał dopuścić się Sąd w swoim rozumowaniu co do oceny okoliczności sprawy. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzut ustaleń łączył z niewłaściwą oceną opinii biegłego K.

K. w kwestii oczekiwanego od pokrzywdzonego jego czasu reakcji na niewłaściwe zachowanie oskarżonego. Tymczasem, co we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia uargumentowano, nie budzi zastrzeżeń dokonana ocena materiału dowodowego. Jak niezwykle zwięźle i trafnie wskazuje Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15, jeżeli Sąd nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (Legalis Numer 1337292). Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie stanu faktycznego i przyczynienia się pokrzywdzonego są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech jakiegokolwiek błędu. Nie stanowią także jakiegokolwiek nieuprawnionego uzurpowania sobie podania wyniku sprawy

wykroczonej,
jaka toczy się
pod sygnatura II
W 695/19 w
Sadzie Rejonowym
w Bełchatowie,
albowiem w
przedmiotowej
sprawie sąd meriti
władny był dokonać
takich ustaleń
samodzielnie i na
potrzeby konkretnej
sprawy karnej.

Nie ma wątpliwości,
co do tego, że
oskarżony jadący
dużą gabarytowo
ciężarówką i
skrecający w lewo,
nie ustąpił
pierwszeństwa
pokrzywdzonemu
jadącemu
motocyklem na
wprost. Prędkości,
z jakimi poruszali
się obaj kierujący
wyliczono w oparciu
o nagranie
uwiecznione na
miejskim nagraniu,
a także inne
źródła dowodowe.
W odniesieniu do
dokładnej prędkości,
z jaką poruszał
się pokrzywdzony
motocyklista, dla
uzyskania
matematycznego
wyniku niezbędnym
było przyjęcie
średniego czasu
jego reakcji -
jako kierującego
jednośladem na
zaistniały stan
zagrożenia na

drodze. Sąd
odwoławczy
zauważa, iż biegły
w uzupełniającej
opinii ustnej bardzo
obszernie i
wiarygodnie odniósł
się do kwestii
średniego czasu
reakcji R. M. na
zachowanie K. S.
(1). Oskarżony, w
ogóle nie zauważając
motocyklisty (do
czego się
przyznawał) nie
ustąpił mu
pierwszeństwa
przejazdu i zajęwał
mu drogę, jego ruch
nie był jednak nagły i
gwałtowny, co widać
na załączonym do
akt nagraniu. Całe
zdarzenie miało
miejsce na
skrzyżowaniu w
środku miasta, w
środku dnia, przy
dobrych warunkach
pogodowych.
Zbliżający się w
naprzeciwka do
oznakowanego
skrzyżowania
motocyklista miał
obowiązek
zachowania
należytej
staranności. Wzrok
kierowcy
odnotowuje obiekt
i wysyła stosowny
sygnał nerwowy
do mózgu, gdzie
następuje analiza
danych.
Odpowiedzią jest
wyuczony odruch
– np. prawa

stopa zwalnia pedał gazu i wciska pedał hamulca. Zjawisko to jest nazywane reakcją psychomotoryczną kierowcy i zazwyczaj wynosi nie więcej niż 1 s. Czas reakcji wynoszący 1 sekundę przyjęty w przedmiotowej opinii jest właśnie średnim czasem reakcji kierowcy znanym także z doświadczenia zawodowego tj. wielu innych opinii dotyczących wypadków drogowych.

Faktycznie jest to czas, który zależy od wielu aspektów: osoby kierującego (wiek, stan psychofizyczny), stanu jezdni (mokra, śliska, sucha, czysta, wyboista, równa), warunków atmosferycznych (deszcz, śnieg), pory dnia (dzień, noc) nasłonecznienia (mgła) etc. Nie jest jednak tak, jak to oczekuje apelant, by w sytuacji pokrzywdzonego R. M. usprawiedliwionym był dłuższy czas jego reakcji na zaistniałe zdarzenie. Dojeżdżał bowiem do skrzyżowania i miał obowiązek zachowania tu

szczególnej ostrożności; do zdarzenia doszło w dzień, przy dobrych warunkach drogowych; pokrzywdzony miał możliwość swobodnej obserwacji powolnie skręcającej ciężarówki i dobrą widoczność drogi, tj. nie mu takowej nie zasłaniało; jest osobą młodą, a poruszał się sprawnym pojazdem o niewielkich gabarytach.

Nie ma także racji skarżący, gdy podnosi, iż z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych nie wynika, że pokrzywdzony przyczynił się do zaistnienia wypadku, a jedynie, iż biegły ten stwierdził, że: „taktyka i technika jazdy kierującego motocyklem Y. była nieprawidłowa, ponieważ jechał z prędkością przekraczającą prędkość dozwoloną o około 25,3 do 31,4 km/h co pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem” (str.

4 apelacji). Biegły w jednoznaczny bowiem sposób, poza określeniem prędkości motocyklisty podał, iż pokrzywdzony jadąc z prędkością dozwoloną (50 km/h) i prawidłowo reagując na stan zagrożenia, zatrzymałby motocykl przed torem ruchu skręcającego w lewo samochodu ciężarowego i do wypadku by nie doszło. Czas reakcji motocyklisty w oparciu o dostępne źródła dowodowe (nagranie i inne) oceniono na 2 sekundy. Do obliczenia natomiast jego prędkości i wniosku o możliwości zatrzymania motocykla przed pojazdem T., przyjęto średni czas reakcji kierującego tj. 1 s, jaki należało oczekiwać w przedmiotowej sprawie od R. M., o czym mowa powyżej. Właśnie z tego powodu dokonana przez sąd rejonowy zmianę opisu czynu przypisanego K. S., poprzez ustalenie przyczynienia się do zdarzenia po stronie pokrzywdzonego (jakkolwiek nie

należy ono do znamion czynu, o jakim mowa w art. 177 k.k.), uznano za zasadną.

Zrozumiałym jest także to, iż biegły K. K. nie posługiwał się wprost stwierdzeniem „przyczynienia się do wypadku”, albowiem jak sam podał - w innych sprawach karnych tego typu pytania bardzo często sąd sam uchyla, uznając, iż biegły podaje jedynie dane dotyczące prędkości, odległości i prawidłowy model zachowania kierujących.

Wniosek

o zmianę wyroku i wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu, iż pokrzywdzony R. M. jadąc z prędkością wyższą niż prędkość dopuszczalna administracyjnie przyczynił się do zaistniałego wypadku drogowego;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.		
wyrok słuszny, zarzuty apelacji niezasadne;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Kwestia winy i sprawstwa oskarżonego, okoliczności zdarzenia, wymiar kary		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok sędziowski, wniesiona apelacja okazała się niezasadna.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 2 i 3 sentencji	O kosztach postępowania		

odwoławczego Sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223). Wniesiona apelacja nie została uwzględniona, a jedynym skarżącym był oskarżyciel posiłkowy - tym samym zasądzone od niego wydatki poniesione przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym (ryczałt za doręczenie pism 20 zł.), podobnie jak opłatę za drugą instancję określoną na poziomie minimalnym (60 zł.). Wobec przegranej i złożonego przez wnioskodawcę - zasądzone od oskarżyciela posiłkowego na rzecz oskarżonego koszty jego zastępstwa adwokackiego przez ustanowionego z wyboru obrońcę, także w minimalnej wysokości (840 zł.).

7. PODPIS

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 30 stycznia 2020 roku w sprawie II K 723/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana